

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. Quid sit propiè peccatum originale.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

antissima Deipara Conceptionem impugnari à suis prohibuit; imò potius ab illis quacunque datà occasione propugnari & stabiliri voluit, & ad illius decreti observationem eos iureiurando peculiari obstrinxit; in quo & suam in tuenda Virginis immaculatæ dignitate pietatem ostendit, & omnibus alijs facem prætulit ad id præstandum.

SECTIO III.

Quid sit propriè peccatum originale.

Obscura, & difficilis est hæc quæstio, siquidem, vt rectè dixit S. Aug. lib. . . de moribus Ecclesiæ c. 22. *Nihil est peccato originali ad predicandum notius, nihil ad intelligendum secretius*: & certè antiquorum Patrum vestigijs inherere melius fuisset, qui (vt refert S. Doctor lib. 3. de peccat. meritis & remissione cap. 6.) simpliciter credebant, Adami posteros peccatum verè incurrere, & esse naturæ filios iræ (vt loquitur Apost.) nec ulterius, quid esset illud peccatum origin. inquirebant. Verùm cum huius temporis hæretici super hac re varia dogmata praua, & erronea protulerint, multùm interest in hac quæstione saltem agnoscere, quid à veritate catholica sit alienum, ac proinde quid repudiandum; vt postea, quid tuto teneri possit, facilius innotescat.

Dux sunt igitur præcipuæ hæreticorum huius temporis super hac quæstione sententiæ, quæ breuiter hic à nobis refutandæ sunt. Prima est Matthiæ Illyrici, qui in varijs libellis à se editis asseruit, vel potius somniauit, originale peccatum esse substantiam quamdam à dæmone factam, quæ sit ipsius dæmonis viua & essentialis imago, quæ per peccatum primi hominis rationali animæ cuiusque posterorum eius ita impressa sit, vt illam totam substantialiter corruerit, & in imaginem diaboli transformauerit.

Refellitur hic error in primis ex eo, quòd peccatum

non est substantia, sed potius priuatio, & defectus, vt supponimus ex tractatu de peccatis: Deinde ex eo, quod dicitur Gen. 1. *Vidit Deus cuncta, quae fecerat: & erant valde bona:* cap. autem 1. S. Ioann. dicitur: *Omnia per ipsum facta sunt: & sine ipso factum est nihil;* cum igitur omne id, quod aliquam existentiam realem habet, a Deo factum sit; & quidquid a Deo factum est, valde bonum sit; hinc manifeste sequitur, peccatum, quod est essentialiter malum, non posse esse aliquid, quod existentiam realem habeat, nec proinde esse substantialem aliquam diaboli imaginem.

Secunda sententia est Lutheri art. 2. de concupiscentia remanente in baptizatis, & Caluini lib. 2. instit. c. 1. parag. 8. qui asserunt, peccatum origin. nihil aliud esse, quam concupiscentiam seu inordinationem potentiarum inferiorum animae, quam vocant hereditariam naturam nostram corruptionem seu prauitatem, qua reos nos facit damnationis.

Refellitur hic error 1. autoritate scripturae, Rom. 8. *Nihil ergo nunc damnationis est istis, qui sunt in Christo Iesu, per baptismum scilicet, vt explicat Conc. Trid. sess. 5. can. 5. Atqui in baptizatis remanet concupiscentia, & inordinatio illa inferioris appetitus, iuxta illud Rom. 7. Video aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meae; & ad Galat. 5. Caro concupiscit aduersus spiritum: ergo, &c. & in epist. canonica S. Iacobi cap. 1. Concupiscentia cum conceperit, parit peccatum;* quem locum explicans S. Aug. lib. 6. aduersus Iulianum cap. 15. *Profecto, inquit, in his verbis partus a pariente discernitur. Pariens enim est concupiscentia, partus peccatum, sed concupiscentia non parit, nisi conceperit; non concipit, nisi illexerit, hoc est, ad malum perpetrandum obtinuerit voluntatis assensum;* ex quibus verbis Apostoli sic explicatis patet, concupiscentiam non esse peccatum, sed causam peccati, vt in tractatu de peccatis fufius dicitur.

Refellitur 2. autoritate Conc. Trid. sess. 5. can. 5. *Si quis per Iesu Christi gratiam, quae in Baptismate confertur, reatum peccati originalis remitti negat; aut etiam asserit non tolli*

totum id, quod veram, & propriam peccati rationem habet, &c. anathema sit, &c. Manere autem in baptizatis concupiscentiam, vel fomitem, hæc sancta Synodus faterur, & sentit: quæ, cum ad agonem relicta sit, nocere non consentientibus, sed viriliter per Iesum Christi gratiam repugnantibus non valet: quin imò, qui legitime certauerit, coronabitur. Hanc concupiscentiam, quam aliquando Apostolus peccatum appellat, sancta Synodus declarat Ecclesiam Catholicam nunquam intellexisse peccatum appellari, quod verè, & propriè in renatis peccatum sit, sed quia ex peccato est, & ad peccatum inclinât. Si quis autem contrarium senserit, anathema sit.

Refellitur 3. autoritate SS. Patrum. S. Ioannis Chryf. hom. 13. in epist. ad Rom. *Ipsa, inquit, passiones in se peccatum non sunt; effrenata verò ipsarum immoderantia peccatum operata est*: S. Aug. lib. 1. de nuptijs & concupiscentia c. 23. *Concupiscentia, inquit, in renatis iam non est peccatum, si ei ad illicita opera non consentitur*: & lib. 6. cont. Iulian. *Perripitur in Baptismo perfecta nouitas, & perfecta sanctas ab ijs malis nostris, quibus eramus rei; non ab ijs, cum quibus consurgendum est, ne simus rei.*

His igitur erroribus refutatis restat, vt breuiter videamus, quid de proposita quaestione sentiendum sit, & quid propriè sit peccatum originale. Omissis autem varijs Theologorum sententijs, quas hîc referre nostri instituti non est, omnium probabilissima esse videtur ea, quæ afferit, peccatum originale formaliter nihil aliud esse, quàm priuationem ipsius iustitiæ originalis, quatenus per illam hominis anima sanctificabatur, & perfectè Deo subijciebatur, non verò quatenus pars inferior animæ perfectè subdita per ipsam reddebatur superiori, corpusque à corruptione omni ac læsione eximebatur. Ita S. Thom. 1. 2. q. 82. Ratio est, quia peccatum originale in eo formaliter consistit, quod per Baptismi sacramentum tollitur: atqui per illud tollitur priuatio illa iustitiæ originalis superius explicata, cum per illud gratia infundatur, quæ animam sanctificat, eamque habitualiter perfectè Deo subijcit, tum per se, tum per alios habitus

bitus supernaturales, quos secum in illam inuehit; non tollitur autem per Baptismum inordinatio appetitus inferioris, sicut nec subiectio ad mortem, & alia huius vitæ incommoda: ergo in illa sola iustitiæ originalis priuatione superius explicata consistit peccatum originale.

Quæres 1. quomodo hæc priuatio iustitiæ originalis veram, & propriam in Adæ posteris peccati rationem habeat? Resp. id prouenire ex eo, quod iterat illis obligatio, ac debitum nascendi cum illa iustitia originali, prout animam sanctificabat, & perfecte Deo subdebat, adque virtute præcepti diuinitus ipsi Adamo impositi tanquam totius generis humani capiti, quo obligabatur, non tantum sibi iustitiam illam, & sanctitatem obedientiæ suæ seruare; sed etiam in posteros suos transmittere; vnde S. Anselm. lib. de conceptu virgin. cap. 26. *Hoc peccatum, inquit, quod originale dico, aliud intelligere nequeo in ipsis infantibus, nisi ipsam, quam supra posui factam per inobedientiam Adæ iustitiæ debitam nuditatem, per quam omnes sunt filij eius.*

Quæres 2. vnde constet, præceptum illud obedientiæ datum fuisse Adamo vt principi, & capiti totius generis humani, non verò vt priuatæ personæ? Resp. id constare ex ijs scripturæ locis, in quibus dicitur omnes Adami posteros in ipso per eius inobedientiam peccasse, per illamque peccatores fuisse constitutos, vt Rom. 5. *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intrauit, &c. in quo omnes peccauerunt; & rursus ibidem: Per inobedientiam unus hominis, peccatores constituti sunt multi; neque enim melius explicari potest, quomodo id factum fuerit, quam quia præceptum illud Adamo impositum sit vt principi, & capiti totius humani generis; in cuius sic spectati voluntate omnes omnium eius posterorum voluntates quodammodo continebantur, non secus, ac subditorum voluntates in principis voluntate, & motus omnes membrorum voluntarij in ipsa animæ voluntate.*

Quæres 3. cur Deus voluerit Adamo vt capiti totius humani generis, non verò tantum vt priuatæ personæ istud

istud obedientiæ præceptum imponere, quod tamen præuidebat ab ipso esse infringendum? Resp. non esse nostrum id curiosius inuestigare, sed satius esse humiliter agnoscere, & confiteri, id iustissimo, licet occultissimo Dei iudicio factum esse, vt ingenue fatetur S. Aug. in libris contra Iulian. & S. Bern. serm. 1. de dom. 1. post Epiph. vnde Apost. postquam dixit Rom. 11. quòd *conclusit Deus omnia in incredulitate: vt omnium misereatur*, exclamat, *quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles via eius! Quis enim cognouit sensum Domini?*

Quares 4. quomodo fieri possit, vt anima cuiusque hominis peccatum illud originale ab Adamo contrahat, cum ab illo non oriatur per generationem, sed à Deo immediate creetur, & corpori infundatur? Resp. peccatum illud contrahi, quatenus anima rationalis à Deo creata vnitur corpori, quod ab Adamo per generationem ordinariam deriuatur, & per hanc vnionem fit pars hominis ab Adamo ortum habentis, debentis primo suæ generationis instanti habere sanctitatem, & iustitiam in ea sui parte, quæ illius habendæ capax est, quam cum non habeat primo illo momento, inuenitur proinde priuatus iustitiâ, ac sanctitate debitâ, & ex consequenti inquinatus originali peccato, quod (vt dictum est) in illius iustitiâ, ac sanctitatis priuatione formaliter consistit. Quòd si cui hæc solutio plenè non satisfacit in hac quæstione, quæ vel ipsi S. Augustino difficillima semper visa est, audiat ipsium sanctum Doctorem epist. 29. ad S. Hieron. vbi

dicit sufficere nobis debere, vt sciamus modum, quo ab originali peccato liberari possimus; etiamsi nesciamus modum, quo in illud inciderimus.

—§—

SE-